

використовувати при виконанні своїх посадових обов'язків. Поведінка державних службовців має відповідати очікуванням громадськості та забезпечувати довіру суспільства і громадян до державної служби, сприяти реалізації прав і свобод людини і громадянина.

Література

1. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 4. – Ст. 43.

УДК 342.922(043.2)

Бузун О. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

У світі простежується останні десятиріччя, що класичні форми парламентської і президентської республік не завжди існують у злагоді та не сприяють стабільності і взаємодії вищих органів держави, що веде до зниження економічної, політичної та соціальної керованості держави. Для зміни деяких негативних та нестабільних ситуацій створюються змішані форми державності. Характерно, що в більшості країн, які відкинули в недавньому минулому тоталітарні режими, встановилась змішана республіканська форма правління. Змішані форми державності мають свої різновиди і зазвичай їх поділяють на парламентсько-президентську та президентсько-парламентську республіки [1].

Взагалі змішана республіка (парламентсько-президентська або президентсько-парламентська) - це форма державного правління, яка поєднує в собі ознаки президентської і парламентської республік, а саме: як і у президентській республіці главу держави власне обирає народ шляхом прямих виборів або ж колегія виборців, повноваження президента ширші і вагоміші, ніж у парламентській республіці; свої повноваження президент здійснює безпосередньо або через уряд; президент призначає прем'єр-міністра (главу уряду) лише за згодою парламенту; президент, як правило, є головнокомандуючим збройних сил, визначає військову доктрину держави, є окремим органом державної влади; уряд несе подвійну відповідальність - перед президентом і парламентом, які можуть виявити йому недовіру і відправити у відставку [2].

Згідно чинної Конституції України за статтею 5 Україна є республікою. Для нашої держави питання змішаної форми державності

дуже не просте, оскільки за весь час існування незалежної держави, країна змінювалася від парламентсько-президентської до президентсько-парламентської. 21 лютого 2014 року на пленарному засіданні четвертої сесії сьомого скликання Верховна Рада України прийняла довгоочікувану низку законопроектів, один з яких запроваджує повернення до Конституції 2004 року. Щодо переваг парламентсько-президентської форми державного правління, то слід зазначити, що така республіка завдяки чіткій системі стримувань і противаг у владному трикутнику не тільки запобігає політичним конфліктам, але й усуває загрозу узурпації влади за умов президентського періоду в президентсько-парламентських республіках, оскільки президент, навіть у випадку збігу його партійної належності й парламентської більшості, не має вагомих конституційних повноважень впливу на формування уряду й надмірних повноважень у сфері виконавчої влади [4].

Після проголошення державного суверенітету 16.07.1990 р. республіка в Україні зазнала наступну еволюцію:

Парламентська республіка: 16.07.1990 р. – 01.12.1991 р.

Парламентсько-президентська республіка: 05.07.1991 р. – 28.06.1996 .

Президентсько-парламентська республіка: 06.1996 р. – 08.12.2004 р.

Парламентсько-президентська республіка: 08.12.2004 – 01.10.2010 р.

Президентсько-парламентська республіка: 01.10.2010 р. – 21.02.2014 .

Парламентсько-президентська республіка: з 21.02.2014 р.

22.02.2014 парламент відновив дію Конституції України в редакції від 28.06.1996, із змінами і доповненнями, внесеними законами України від 08.12.2004 № 2222-IV, від 01.02.2011 № 2952-VI та від 19.09.2013 року № 586-VII. Крім цього, Верховна Рада України встановила вимогу невідкладно привести у відповідність до вищезазначеної редакції Конституції України всі чинні закони та інші нормативно-правові акти.

Зокрема, починаючи з 22.02.2014 Верховна Рада України отримала повноваження призначати за поданням Президента України Прем'єр-міністра України, Міністра оборони України, Міністра закордонних справ України, призначення за поданням Прем'єр-міністра України інших членів Кабінету Міністрів України, Голови Антимонопольного комітету України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голови Фонду державного майна України, звільнення зазначених осіб з посад, вирішення питання про відставку Прем'єр-міністра України, членів Кабінету Міністрів України [3, с. 27].

Нагадаємо, що за попередньою редакцією Основного закону Прем'єр-міністра України призначав та звільняв Президент України, хоча й за умови відповідного погодження парламенту. Що ж до членів Кабінету Міністрів України та керівників інших центральних органів виконавчої влади, то їх призначення та звільнення здійснювалося виключно Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України.

Кандидатуру Прем'єр-міністра України віднині визначатиме коаліція депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України, вносити його кандидатуру до парламенту буде Президент України. Крім того, голова держави має право вносити на розгляд парламенту кандидатури Міністра оборони та Міністра закордонних справ. Кандидатури інших міністрів вносяться Прем'єр-міністром України на підставі пропозицій парламентської коаліції [3, с. 37].

Таким чином, поєднуючи президентські й парламентські елементи, організація державної влади в парламентсько-президентській республіці здатна здійснювати більш ефективне державне правління. Так забезпечується стабільність та гнучкість держави.

Література

1. Конституционное (государственное) право зарубежных стран: учеб.: в 4 т. Т. 1 – 2 / отв. ред. Б. А. Страшун. – М. : Изд-во БЕК, 1996. – Т. 1 – 315 с.
2. Зайчук О. В. Теорія держави і права (Академічний курс): підручник / О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 108 с.
3. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 16 черв. 2015 р.: (офіц. текст). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2015. – 64 с.
4. Возвращение к Конституции 2004 года: сравнительный анализ [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://jurliga.ligazakon.ua/ews/2014/2/22/105982.htm>

УДК 342.922(043.2)

Вишновецький А. В., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Розум І. О., к.ю.н.

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПОСЛУГИ

Відповідно до Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність визнаються найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини визначають зміст та спрямованість діяльності держави. Ці конституційні засади знайшли своє втілення в Концепції адміністративної реформи в Україні, яка визначає надання державних і громадських послуг засобом реалізації таких прав і свобод [1]. Адміністративні послуги є достатньо новим, недостатньо дослідженим та дискусійним явищем у сучасній науці адміністративного права України.

Відповідні наукові напрацювання (В. Б. Авер'янов, І. П. Голосніченко, В. П. Колпаков, О. В. Кузьменко, М. Ф. Стахурський та ін.) та прийняття Закону України «Про адміністративні послуги» [2] свідчать про